

g: Kéti
Magyary
és Lajos,
ka, Zuber
és Margit,
Ferenczi
ha Aladár,
és Sándor,
vits Róza,
rásokovich
sse, Adler
ri, Burger
s Sarolta,
Stockinger
zentirmay
, Gyula és
t kívánok.
és Zseni,
b. Sztojka
ja. Sebas-
Demjén

: Kánitz
ő, Huzella
la és Béla,
ky Emma
rta, Gutt-
zay Mari.
Pórszász
ina és Oli.
mán, Imre
Vilma és
git, Balas-
Jaronir és
y István,
may Béla,
Stokinger
, Darvasy
er Lujza,
Palika, Pe-
nan Emil,
ortense és
lla, Szóts
Janka és
za, Buday
(sajátkezű
Kirkoro-
ovits Már-
sz József.

A KIS BASA. (Lásd a 270. lapon.)

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ENTEK jó ideig, de a kocsinak hire sem volt s egy kavicsos helyen nyoma is veszett. Piroska most már igazán félni kezdett s hangosan kiáltozó hol János, hol Elemér nevét. De hasztalan, csak az erdő viszhangja felelt.

— Itt hagytak! Mi lesz most belőlünk!

— Ne félj, nem lesz semmi baj, felelé Milike nevetve. Nincsenek ám itt se rablók, se farkasok; s ha csakugyan itt hagytak, no's, hát akkor szépen haza sétálunk. Kissé nagy séta lesz ugyan, de nem halunk bele s mire besötétedik, otthon leszünk. Induljunk!

Okosabbat csakugyan nem tehettek, tehát neki indultak és szaporán gyalogoltak haza felé. Az utat nem lehetett eltéveszteni, mert egyenesen a faluba vezetett. Nem nagyon busultak tehát s csak azon törték a fejüket, mi történhetett a kocsival.

— Fogadni mernék, hogy megint Elemér követett el valami gonosz csinyt, szólt Milike.

Eltalálta, mert csakugyan Elemér tüntette el a kocsit.

Mikor látta, hogy a leányok egészen el vannak merülve az eprészésbe, s az öreg János is ott álldogál mellettük, Elemér olyanformát gondolt, hogy most megtréfálja a lányokat, eloson, a kocsit lovaszul elvezeti messzire s majd meg fognak ijedni, hogy gyalog kell hazamenniök. Szépen el is osont, eljutott a kocsához, eloldotta a lovakat a fától, föluggrott a bakra és hajtani kezdett.

A tüzes lovak vágatva indultak meg s a hegynek lefelé oly sebesen röpiték a kocsit, hogy Elemér is megsokalta; de arra gyöngye volt, hogy megállítsa a lovakat. Már az erdő szélén volt, mikor az öreg János hangját hallotta messziről; de János hiába kiáltozott, Elemér nem birt a lovakkal s ezek, a mint leértek a sik utra, csak annál sebesebben nyargaltak. A jó öreg János pedig, megfélekedve az erdőben hagyott két leánykáról, lélekszakadva futott a koci után, csak hogy persze utól nem érhetne.

Egy ideig baj nélkül ment a dolog, mignem végre kanyarodóhoz ért az ut s itt a neki vadult lovak egyenesen az utszéli ároknak rohantak. Elemér azt sem tudta, hogy történt, — egyszerre csak nagy zökkenést érzett, aztán nagyot repült a levegőben s lezuhant a magasból, szerencséjére puha pászitra, úgy hogy semmi baja sem történt s mindjárt talpra ugorhatott. S a mint föluggrott, látta, hogy a koci felfordult, összetört s a lovak még egy darabon vonszolták, aztán megálltak vele az árokban.

Itt érte őket utól az öreg János. Persze, tépte a haját a jó öreg s hamarjában alig tudta, mihez fogjon.

— Ugyan gyönyörű dolgot mivelt, Elemér urfi! De már azt bizony nem türom el, hogy engem büntessenek ezért a nagy kárért, ezt már elmondom az uraságnak.

Elemér barátunk is vakarta kissé a fejét, mert ez már több volt, mint a mit ő akart; a tréfából igen nagy kár lett. És ideje sem maradt, hogy mentségre gondoljon, mert Somlaci és Várfalvi alig né-

hány percz mulva ott termettek. A szép délutánt egy kis sétára akarták felhasználni s elhatározták, hogy a gyermekek elé mennek; így aztán legelőször is a törött kocsival találkoztak s csakhamar megtudták mindent.

Persze, nagy volt Somlaki ur boszúsága s míg ő az öreg Jánossal arról gondoskodott, hogy a törött kocsihaza szállítsák, Várfalvi ur sietett a két leánya után az erdőbe. Már utban találta őket s hatalmas séta után baj nélkül haza értek.

Elemér ezuttal szigorú büntetést kapott, csakhogy ezzel nem volt segítve azon a nagy bajon, mely este jutott eszébe Piroskának. Másnap reggel tudniillik zeneórája volt; — de hogy jut a városba, mikor a kocsi el van törve? Átszaladt Milikéhez tanácskozni, de Milike ekkor már megnyugodott abban, hogy ezt a leczkét elmulasztja, nem megy a városba, míg a kocsi össze nem lesz igazítva. De Piroska nem tudott abban megnyugodni, ő nem akart egyetlen egy órát sem mulasztani s hazatérve, nagy tanácskozást kezdett szüleivel, miképen juthatna be mégis a városba. Sok tanakodás után végre mégis kisütötték a módját. A szomszédoktól Örzse asszony minden reggel tejet szokott vinni a városba, tehát vele bemehet; csak fakó szekeren, az igaz, de hát az se baj. Nagyobb fejtörésbe került kitalálni, hogy kerül majd haza Piroska, mert Örzse asszony korán elvégzi a dolgát a városban s nem várhat, míg Piroska elkészül a zongoraleczkéjével. De végre kitalálták a módját, ennek is; ismertek egy másik asszonyt, ki zöldséget szokott a városba vinni s déltájban tért mindig vissza, csakhogy gyalog!

Piroska ettől sem ijedt meg, egy kis órai gyaloglás nem a világ! Elvégezték tehát, hogy leczkéje után zöldségárus asszonnyal sétál haza.

Piroska még örült ennek a kiskalandnak s másnap reggel csakugyan bement a városba a tejes kocsin, pontosan megjelent a zongoratanárnál s ott figyelmesen végezte dolgait, mint rendesen. Mikor pedig leczkéjével elkészült, megindult ama hely felé, hol a piacon találkoznia kellett azzal az asszonnyal, ki majd haza kíséri.

Egy kis sétatéren kellett áthaladnia s a mint itt végigsétált, egy összetöpörödött alakú, igen öreg asszonyt ért utól, ki botra támaszkodva, nagyon lassan haladt előre. Igen tisztán, csinosan, de egészen egyszerűen volt öltözve, régi divatu fekete ruhába, fején pedig olyan főkötőt viselt, minőt Piroska soha sem látott. Jobb kezével botjára támaszkodott, balkezeiben pedig kosarat tartott, mely tele volt mindenféle apró csomagokkal. Bizonyosan most vásárolta be a boltban.

Piroska olyanformát gondolt, hogy szívesen segítene az öreg asszonynak, vinné helyette a kosarat; de mégsem merte megszólítani, mert hátha az öreg asszonynak ez nem volna kedvére? Épen a mint ezt gondolta, hirtelen egy fiu szaladt el mellette s az öreg asszonyhoz érve, nagyott ütött alólról a kosárra, úgy hogy az öreg asszony egészen megriadva eljette a kosarat is, botját is és ijedtében maga is elesett volna, ha Piroska hirtelen oda nem ugrik és meg nem fogja. A kosárban volt apró csomagok szerte gurultak a földön, a vásott fiu pedig hangos

kaczagással elszaladt s egy pillanat alatt eltűnt.

De bármily gyorsan futott el, Piroska ráismert, — Elemér volt. El nem gondolhatta, mikép került ide a városba! Csak később tudta meg, hogy Elemér a létrás szekeren jött be, melyen az összetört kocsi kerekeit s egyéb részeit hozták a városba kijavítás végett. És alig volt itt egy kis ideig, már ilyen gonosz csinyt kellett elkövetnie!

A szegény öreg asszony, mint mondtam, elesett volna ijedtében, ha Piroska fel nem fogja. A jó kis leány aztán föl emelte az öreg nő botját, kezébe adta s így szólt:

— Maradjon csak nyugodtan, néni, majd én összeszedem a holmiját.

S gyorsan összeszedte a széthullott csomagokat, letisztította róluk a port és homokot s visszarakta a kosárba, aztán az öreg asszonyhoz fordult, ki figyelmesen nézegette fáradozását.

— Azt hiszem, semmi sem hiányzik, szólt Piroska. Majd én egy darabon viszem a kosarat, néni . . . és támaszkodják a karomra, mert látom, kissé megvan ijedve.

Az öreg asszony még csak annyit sem mondott, hogy »köszönöm!« Arczán szinte félelmet gerjesztő harag látszott, szemei villogtak s éles hangon kérdé:

— Ki volt az a fiu?

Piroska meglepetve nézett az öreg nőre s csak most látta igazán, milyen sajátos alak. Nagyon, nagyon öreg lehetett, az meglátszott tartásán és arczán, meg teljesen ősz haján is. De öregsége mellett mégis csodálatos élnkség, határozottság

látszott sápadt, beesett vonásai, szemei pedig oly tüzesen villogtak, hogy Piroska alig bírta kiállani tekintetét. S az öreg nő újra kérdé:

— Ki volt az a fiu? Ismered?

— Ismerem, de soha se törődjék vele néni. Pajkos, de nem rossz fiu, majd lelkére beszélek, míhelyt találkozom vele.

— Ugy látom, nem akarsz megmondani a nevét, pártját fogod a gonosztevőnek s nem törődöl azzal, a kit megbántott! . . .

— De itt hirtelen abbahagyta a zsémbelést, mert maga is észrevette, milyen igaztalan. Hiszen a kis leány karjára támaszkodva ballagott tovább, a kosarat is a kis leány vitte, semmikép sem mondhatta tehát, hogy a leányka nem törődik vele. Be is látta ezt és szelidebb hangon szólt ismét:

— Te jószívű, kedves leányka vagy, látom; köszönöm szivességedet.

— Oh, nincs miért, igen szívesen elkisérem, a meddig együtt mehetünk. Szüleim megtiltották, hogy az utcában sokat kószáljak, ezért csak a nagy piaczig kísérek.

— Nem is kell tovább, felelt az öreg. És ti ott laktok a nagy piacon?

— Oh nem . . . mi nem lakunk itt a városban, hanem kint falun, nem messze. A piacon találkozom majd egy jó asszonnyal, ki haza kísér Somfalvára.

— Somfalvára? Hiszen én is oda megyek, szólt az öreg asszony.

— Az lehetetlen! Nincs messze, az igaz, de egy óráig bizony mégis eltart a

(Folytatása a 262. lapon.)

A JÉG ORSZÁGÁBAN. A jeges medve bánata. (Lásd a 271. lapon.)

(Folytatás a 260. laphoz.)

gyaloglás, nekem nem sok, de ilyen öreg nénike azt ki nem birhatja.

— Nem ám, de nem is megyek gyalog, hanem kocsin. Majd elviszlek téged is.

Épen akkor kiértek a sétatérről a piacra s itt Piroska egy fényes hintót pillantott meg. Két gyönyörű ló volt bele fogva, csillogó ezüstös szerszámmal; a bakon egyenruhás kocsis és inas ült, a hintó ajtaján pedig aranyos czimer ragyogott. Piroska még soha sem látott ilyen pompás uri fogatot.

— A bakon ülő inas, a mint az egyszerűen öltözött anyókat megpillantá, gyorsan leugrott, alázatosan köszönt és kinyitotta a hintó ajtaját; az öreg asszony pedig parancsoló hangon mondá Piroskának.

— Ülj be a kocsiba, elviszlek Somfalvára.

Piroska egészen meg volt zavarodva s nem tudta, mit gondoljon. Beült a hintóba, az öreg nőt az inas fölsegíté, aztán gyorsan vágatva elrobogtak. Lassanként aztán Piroska, a mint kissé jobban meggondolta a dolgot, így szólt magában:

— Ez bizonyosan valami gazdag uraság kulcsárnője vagy gazdasszonya. Majd megkérdem Milikétől, miféle uraság lakik itt a környéken?

A pompás hintóban nagyon kellemesen esett a kocsikázás s Piroska, a mint a sápadt, ránczos képű öreg asszonyt nézte s elgondolta, hogy a fárasztó gyalogolás helyett milyen uri módon jut haza, szinte maga is csodálkozott furcsa kis kalandján. Aztán eszébe jutottak a mesék, melyekben holmi jó tündér megsegíti a bajba került

gyermeket, csakhogy persze azt a csillogó szemű öreg asszonyt bajos lett volna valami csodaszép tündérnek gondolni, inkább bizony valami boszorkánynak lehetett volna gondolni.

E gondolatra Piroska akaratlanul felkaczagott.

— Ejj, de jó kedved van, szólt az öreg asszony. Min nevezsz?

— Oh, bocsánat, felelt Piroska kissé elpirulva; arra gondoltam, milyen szerencsés véletlen, hogy nem kell gyalog haza mennem . . .

— Ugy látszik, nem vagy szokva a kocsikázáshoz.

— Bizony nem nagyon, felelé a kis leány őszintén. Csak azóta kocsikázom, mióta Milikével bejárok ide a városba; de tegnap összetört a kocsis így ma gyalog kellett volna hazamennem.

(Folytatása következik.)

Milike tünődik.

(Képpel a 269. lapon.)

A MILIKE egyedül
Apa könyvtárában ül.

*Tanulni ment volna be:
Jaj, de nehéz a b a b e!*

*Nehéz a b i, b o, b ö, b u —
Könnyebb dolog a bábu.*

*De bár azon jár esze —
Nem lesz abból semmi se.*

*Előbb tanulj e z — á — e z á t.
Aztán kapod a Viczát.*

A KÉK ANGYAL

VAGY

egy jó fiucska története.

— Beszélyke képpel. —

BÉGEN volt az, hogy Bandika öt éves volt és a kék angyalt látta. Azóta nagyra nőtt, derék ifju lett belőle. De ha eszébe jut az a régi történet, még ma is nagy kedve volna elhinni, hogy igazán angyalt látott, szép, hosszú kék öltözetben. Régebben pedig igazán hitte. És mért is ne hitte volna? Az angyalok szeretik a jó gyermeket, Bandika pedig valóban jó fiucska volt.

A falu legszélén, szegényes, de tiszta, rendes házikóban lakott mamájával. Tulajdorképen atyja is ott lakott, de az apa ritkán volt otthon, eljárt munkára nemcsak a szomszéd városba, hanem még messzebb tájakra is és onnan hozott haza egy kis pénzt, a miből családját eltartotta. Mert nem volt semmije, még az a kis ház és a mellette levő kertecske sem volt az övé, hanem bért kellett érte fizetnie. Sokszor hetekig, hónapokig oda maradt s ha nem kapott munkát, nem is küldhetett pénzt haza és ilyenkor Bandika és mamája bizony szükölködve éltek; a jó anya dolgozott, hogy megkeresse a mindennapi kenyeret, de sokszor alig-alig volt betevő falatjok. Hanem azért nem zúgolódtak, Bandika beérte egy-egy darab száraz kenyérral is és még ő vigasztalta meg búslakodó mamáját, mert mindig vidám és jó kedvű volt.

A falubeliek is mindnyájan szerették Bandikát. Senki sem tagadhatta, hogy ő nemcsak a legszebb, hanem a legjobb fiucska is a faluban. Piros-pozsgás képe

olyan volt, mint az érett alma s mindenki kénytelen volt mosolyogni, ha látta a nyájas arczu, vidám gyermeket. Pedig öltözéke nem volt épen valami nagyon fényes. Atyja, mikor nemrég ismét messzire elvándorolt, ígérte, hogy majd hoz neki szép új ködmönkét, sarkantus csizmát és tollas kalapot s Bandika jó előre örült e pompás dolgoknak; de addig is teljesen meg volt elégedve foltos, de tiszta ruhácskájával. Czipőt nyáron nem sokat koptatott, eljárt meztláb is, kalapját pedig többnyire otthon hagyta, s nem ijedt meg, ha kissé meg is sütötte a nap. Nem volt ő afféle finyás, elkényeztetett gyermek.

Legszebb tulajdonsága pedig az volt, hogy szüleit őszintén szerette s ezt azzal bizonyította be, hogy amit a mama mondott, azt úgy megfogadta, mint a szentírást. Mikor anyja valamely idegen háznál dolgozott, Bandika vele ment, de soha sem okozott semmi alkalmatlanságot, nehogy a jó mamának valami kellemetlensége legyen miatta. Meghuzódott valamely sarokba, vagy az ajtó elébe, s kövecskékkel, fácskákkel egymagában pompásan eljátszogatott, csak néha-néha szólván oda a mamának:

— Anyácskám, nézd csak, nézd, milyen szép házat építettem!

A mama legtöbbször rá sem ért, hogy oda nézzen, csak azt felelte:

— Az ám, nagyon szép!

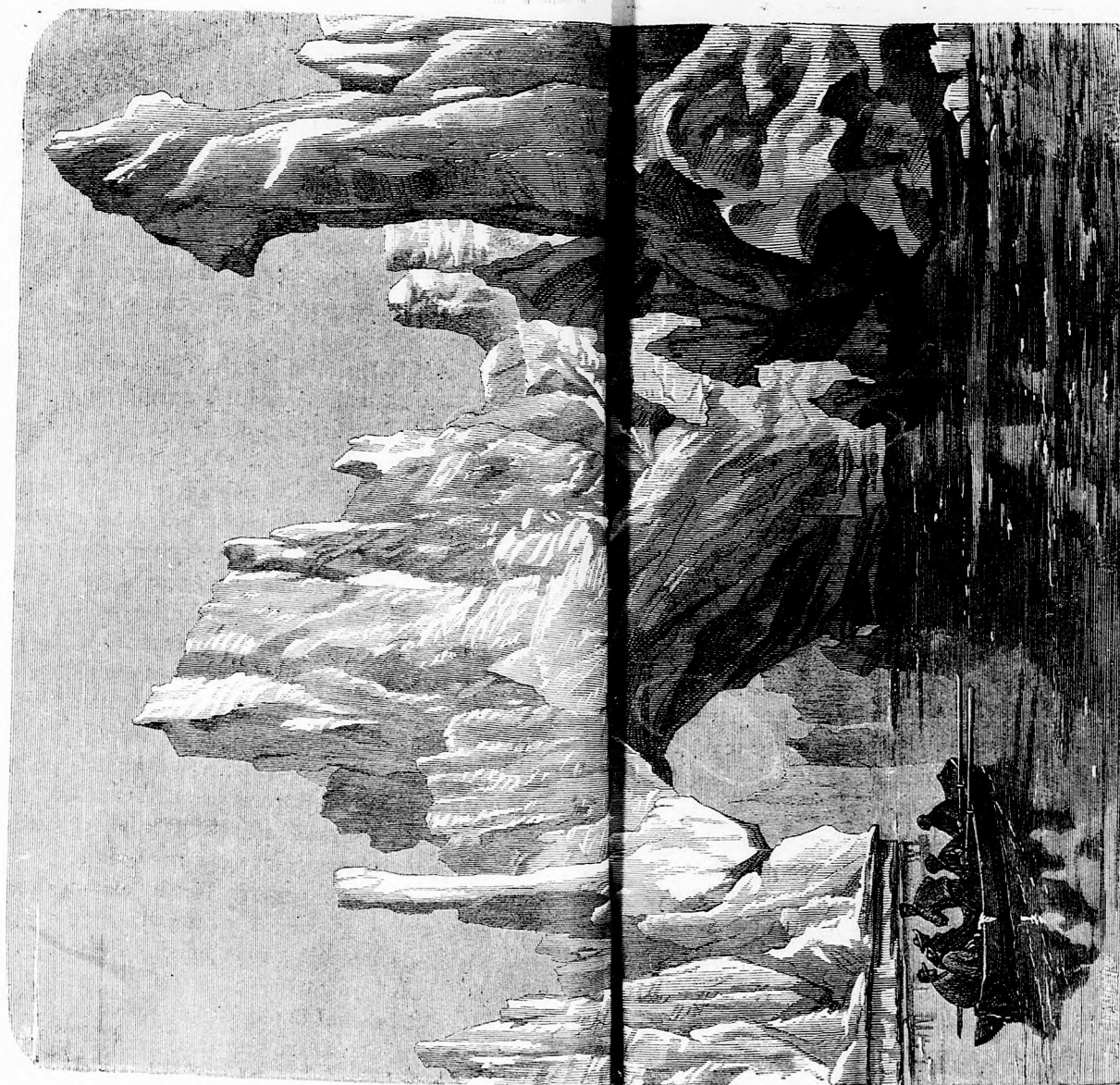
És Bandika ezzel beérte s vigan játszogatott tovább.

Nagyon jól látta azt Bandika, hogy más gyermeknek jobb dolga van, mint neki, de soha sem jutott eszébe, hogy irigyelje őket; annál inkább gondolt

arra, hogy mamájának, amiben lehet, segítségére legyen. Bár még nagyon kicsi fiucska volt, azt mégis megértette már, hogy anyja nagyon szegény, hogy sokat kell dolgoznia, s Bandika igyekezett, hogy segítségére legyen. Persze, nagyon kevés volt az, amit tehetett, de valamit mégis tett. A kertecskében gyomlálta a dudvát, és már meg tudta különböztetni a hasznos növényt a gaztól, úgy hogy a répát, kalarábét nem tépte ám ki, ami nagy kár is lett volna, mert a zöldségből nemcsak maguk éltek, hanem a fölösleget a mama bevitte a szomszéd városba piacra, és a pénzen egyéb szükséges holmit vásárolt. Volt két búbos tyukjok is, és ezek szorgalmasan raktak tojást, a tojásokat pedig szintén Bandika szedte össze és vitte be; sohasem tört össze egyetlen egy sem, de nem ám! Mert úgy vigyázott, olyan óvatosantartotta a tojáskát, mint valami nagy kincset. És nekik szegényeknek csakugyan kincs volt még ez is, mert ha husz-harmincz darab összegyűlt, a mama ezt is eladta s kapott érte néhány tizeskét.

Egyszer nagy baj és szomorúság érte Bandikát, de még mamája is búsult belé. Az egyik búbos tyukocska

nem rakott többé tojást, egy napon pedig maga is eltűnt, végkép eltűnt, sehol

sem volt semmi nyoma. Bandika keservesen megsíratta kedves tyukocskáját, mely

oly szelid volt, hogy meg hagyta magát fogni; bizonyosan a görény ette meg.

Nem bizony, nem ette meg a görény s Bandika volt az, a ki megtalálta. Egy napon anyjával együtt a kertecskén túl járkált; egy kis erdőcske kezdődött mindjárt ott s a mama tüzre való száraz galyat szedgetett, mialatt Bandika epret keresgélt. Egyszerre, amint egy sűrű bokorba hatolt, nagy örömben szinte felsikoltott: a búbos tyukocska ott elrejtőzve üldögélt. Ugy ám, mert tyuk komának nem volt inyére, hogy tojáskáit mint elszedik s nem költhet ki apró csibéket, mint más tyuk. Ebbe a rejték helybe rakta tehát tojásait s míg Bandika mindenfelé kereste, a fortélyos tyukocska már napok óta itt ült tojásain, hogy kiköltse. És mikor Bandikát megpillantá, nem szaladt el, de szokása ellenére haragudni látszott közeledtére.

— Anyácskám, anyácskám! Itt van a búbos tyukocska, Nem veszett el, csak elbujt... és haragszik, ha közel megyek hozzá.

A mama oda sietett és csakhamar látta, mi történt. Megmagyarázta Bandikának, hogy a tyukocskát nem szabad háborgatni, nem sokára kis

csibéi lesznek; és gondoskodni kell, hogy a tyukocska enni kapjon, mert most nem távozhatik fészkeről s már is bizonyosan nagyon éhes.

— Oh, majd gondját viselem én! szolt Bandika. Minden nap hozok neki eleséget és majd ha a kis csibék kikelnek, ugy-e, azokat is eladjuk a városban? És ugy-e majd én viszem be a városba?

Bandikának ez volt régi hő óhajta, hogy egyszer már ő is megláthassa azt a szép várost, melyről a mama sokat beszélt. De ez a nagy kívánsága nem teljesülhetett, mert a mama most is így szolt:

— Nem, fiacskám; te nem fogsz még a városba jöhetni velem, mert az messze van, nem birsch annyit gyalogolni. Arra pedig már nehéz vagy, hogy ölben vigyelek.

— De ha jó leszek, ha nagyon jó leszek, akkor egyszer mégis csak elmehetek?

— El bizony, de majd ha csak nagyobbra nőttél.

— Oh, mily kár, hogy ilyen kicsiny vagyok! No de se baj, majd igyekszem, hogy mentül hamarabb nagyra nőjyek; akkor majd elmegyek és a kosarakat is én viszem a piacra.

Ebben a jó fiúcska megnyugodott s előkeresve zsebéből egy darabka kenyeret, fölmorzsolta a tyukocskának és nagy örömmel nézte, mily mohó étvágygal eszik a kiéhezett búbos tyuk. Aztán nem háborgatta többé, hanem odább ment s ismét keresgélt epret.

Másnap reggel Bandika még javában aludt, mikor anyja már fölkelte és nehéz gondokba merülve, néha-néha könnyezve is

járt-kelt dolgai után. Régóta félt ettől a naptól! Egy adósságot kellett volna kifizetni s nem volt miből. Csak néhány forint volt az, de ez a néhány forintja sem volt meg; bár mennyire dolgozott és iparkodott, nem birta összeszerezni, sőt már kenyeret sem tudott venni, férje pedig azt írta, hogy betegen fekszik, nem bír dolgozni, tehát nem küldhet pénzt. És a falu boltosa, a kinek tartozott a pénzzel, azt mondta, hogy nem vár; ha pénzét meg nem kapja, jövőre nem ad nekik hitelbe semmit, sőt elliczítaltatja kevés holmijokat.

A jó anya hiába törte a fejét, nem tudott módot találni, hogy a bajon segítsen s végre azt határozta, hogy bemegy a városba és kölcsön kéri azt a pár forintot egy ismerőstől, kinek már sokszor adott el tojást és zöldséget; nemsokára visszafizeti, ha kap pénzt a férjétől, vagy pedig lassanként letörleszti azzal, amit maga megkeres munkájával. Talán csak megsajnálják, hiszen tudja mindenki, hogy ha szegény is, de becsületes és megbizhatnak benne. Ha ez a reménye sem teljesedik, akkor igazán nem tudja, mihez fogjon.

Épen amint ezt végig gondolta, fölébredt Bandika, mosolyogva és vigan dalolgatva, mint rendesen. Gyorsan felöltözött, ami ugyan nem sok fáradságába került, aztán reggelizett. Reggelije bizony nem volt se kávé, se csokoládé, de még csak tejecke sem, hanem egy darab száraz kenyér, melyet azonban oly jóízűen evett meg, mint a legpompásabb kalácsot. Nem tudta, hogy az a másik kis darab kenyér, melyet a mama visszatett a polcra, az a legutolsó falat a házban s hogy a mama

nem evett semmit, csakhogy Bandikának jusson. Ha tudta volna, nem nyugszik addig, míg a mama nem osztzik vele; de így csak a bubos tyukocskára gondolt s annak tett félre jókora csomó morzsát.

Ez alatt anyja fölkészült az utra és így szólt:

— Fiacskám, én bemegyek a városba és délre nem fogok haza jöhetni, nem főzhetek neked ebéded. Nézd, itt a polczon van egy darab kenyér és mellette egy kis bögre tej, ez lesz az ebédet. De ezt csak akkor szabad megenned, ha a déli harangszót hallod. Érted?

— Igen is értem, anyácskám, nem nyulok elébb hozzá.

— Aztán ne menj ám sehová, játszogass szépen itthon, gyomlálgass a kertben.

— De a bubos tyukocskámnak, vihetek morzsát meg vizet?

— Azt megteheted. Csak beljebb ne menj az erdőbe.

— Nem, nem megyek tovább.

A mama megcsókolta Bandikát és nyugodtan távozott. Tudta, hogy amit Bandika ígér, azt meg is tartja. Nem először történt, hogy maga maradt otthon s mindig pontosan megtartotta, amit a mama mondott. Rablóktól, tolvajoktól pedig nem kellett félni, mert efféle rossz emberek nem jártak a környéken; de ha jártak volna is, tudták volna, hogy ebben a házikóban bizony nincs mit elvinniök.

Bandika, a mint anyja eltávozott, legelőször is kisétált a kertbe s onnan a hátsó ajtón a szabadba, a bubos tyukocskához, hogy megetesse. Miután a tyukocskák megkapta reggelijét, Bandika egy ideig ott kint játszogatózott, aztán visszatért

a kertbe, gondosan bezárta maga után az ajtót és munkához látott. Kapálgatózott, gyomlálgatott, közben pedig egy-egy tarka pillangót kergetett vagy a hangyák szorgalmas munkáját nézegette; a nap pedig ezalatt mind magasabbra emelkedett az égen és mind forróbban sütött, úgy hogy Bandika lassanként már lankadni kezdett, aztán meg bizony meg is éhezett, mert régen elmúlt már a reggeli és nem is volt valami nagyon bőséges.

— Már bizonyosan van dél, mert nagyon éhes vagyok; gondolá.

Igen ám, de még nem hallotta a harangszót. De talán mégis elharangoztak már, csakhogy nem hallotta meg, a nagy munkában. Hogy tudhassa meg az igazat?

Szerencsére a szomszéd Agnes néni éppen ott ment a kerítésen túl, az erdőcske felé. Bandika jól ismerte és megszólította:

— Kedves nénike, ugy-e már elmúlt dél?

— Dehogy mult, kis fiam, még alig mult tizenegy óra. Még majd egy egész óra mulva fognak csak harangozni.

— Jaj, de messze van még az! Pedig már alig várom.

— És ugyan miért, te kis bohó?

— Mert anyácskám a városba ment és nekem ebédet hagyott, de csak a déli harangszóra szabad megennem.

— No, nem kell azt olyan pontosan megtartani. Ha éhes vagy, bizvást megeheted már most is.

De erre a kis fiu szinte neheztelve felelé:

— Ohó, az már nem lehet. Megígérem anyácskámnak, hogy délig nem nyu-

lok hozzá, nem szeghetem meg anyácskám parancsát.

— Derék fiucska vagy, szólt Ágnes néni és odább ment.

Bandika nem vette észre, hogy mások is hallgatják, mit beszél Ágnes nénival. Egy finom öltözetű ur és egy szép fiatal úri nő sétáltak éppen arra az erdőcske felé s akaratlanul is meghallották a kis fiú szavait.

— Ez valóban ritka derék fiucska, szólt a fiatal asszony-ság.

— Csakugyan, szólt a férje. Senki sem tudná, ha meg is szegné anyja parancsát és mégsem teszi, inkább tűri az éhséget. Igazán nemes, tiszta szívű gyermek.

Tovább sétáltak s utólérve Ágnes néni, jó ideig beszélgettek vele. Idegenek voltak, a falubeli birtokos vendégei.

Bandika pedig kissé türelmetlenül

ugyan, de mégis bevárta a déli harangszót, s mert érkezése volt bőven, azt eszelte ki, hogy a szabadban fog ebédelni, a búbos tyukocska mellett, hogy a kenyérmorzsát

mindjárt oda szórhassa neki. Azzal is eltelik egy kis idő, míg az ebédjét kihozza a házból.

Előkeresett tányért, kanalat, mert a tejcskét megihatta volna ugyan a bögréből is, de igazi ebédet akart csapni s felosztott a tejet több részre, leves, hus, káposzta, sült gyanánt enni meg. Vigyázva, hogy semmit el ne törjön és egy csöppecske tejet se öntsön el, hordta ki ebédjét és nagy örömeire éppen akkor kondult meg a déli ha-

rangszó, mikor a bokor tövébe letelepedett. Kényelmesen elhelyezkedett a puha gyepen és ugyancsak jó étvágygal fogott hozzá a falatozáshoz.

... KEZÉBE CSUSZTAT VALAMIT. (Lásd a 269. lapon.)

— Először levest eszünk . . . így ni!
És tányérjába töltve a tej egy részét,
jóízűen kanalazta. A nyári nagy hőségben
pompásan izlett a tejecke.

— Oh de jó! mondogatá elégedetten.

Aztán szépecskén megette a többit
is, bele aprítva a kenyeret; de volt gondja
rá, hogy a búbos tyukocskának is bőven
jusson morzsa.

A nap pedig mind forróbban sütött s
Bandika a nagy hőségtől kissé elbágyadva,
ebédje után kissé elálmosodott. Nem kel-
lett neki pamlag, végig dőlt a puha pázsi-
ton és édesdeden elszenderedett. Álmában
is mosolygott s talán épen arról álmodott,
hogy mamája meg fogja dicsérni, midőn
épen feléje közeledett az a fiatal pár, mely
előbb megleste beszédét.

MILIKE TÜNÖDIK. (Lásd a 262. lapon.)

— Nézd, ez az a jó fiucska, szólt az ur.

— Csakugyan, szólt a fiatal nő. Mily
édesdeden alszik szegényke . . . mily ked-
ves! Szeretnék egy kis meglepetést készi-
teni számára, mire fölbred. Beleegyezel,
ugy-e?

— Hogy ne, kedvesem! Hiszen az az
Ágnes asszony elmondta, milyen jóra való
emberek.

A fiatal nő óvatosan, zaj nélkül köze-
ledett az alvó kis fiúhoz, ki csak úgy fél-
álomban látta, hogy egy kék ruhás alak
lehajol hozzá és kezébe csusztat valamit.
(Lásd a képet a 268. lapon.) Bandika erősen
öszszeszorította a markát és tovább aludt,
az idegenek pedig eltűntek.

Mialatt pedig Bandika boldogan
szendergett, anyja busan jött hazafelé a

városból. Reménye meghiusult, városi ismerőse megtagadta tőle azt a csekély kölcsönt. Most mit tegyen! Hol keressen segítséget!

Egészen elszomorodva ért haza. A fiucskát nem találta a házban, sem a kertben s tudva, hogy bizonyosan kint lesz a búbos tyukocskánál, oda ment érte. Anyja szavára Bandika fölébredt s maga is csak ekkor látta, mi van a kezében. Sietett anyjához és átadta neki.

— Nézd anyácskám . . . ezt neked adom.

— Uram bocsá! kiáltá a mama egészen elképedve. Hol vetted ezt, fiucskám? Arany . . . legalább ér 25 forintot . . . hol találtad? Vissza kell adni annak, a ki elvesztette.

— Nem találtam . . . kaptam.

— Kitől?

— Egy angyaltól.

— Ugyan mit beszélsz, kis fiam! Milyen volt az az angyal?

— Egészen kék . . . mint a templomban a képen.

— Beszélj csak okosan, mondd el szépen, mi történt?

De Bandika nem tudott egyebet mondani, mint azt, hogy álmában egy kék ruhás alakot látott, a ki lehajolt hozzá és kezébe csuszattatta az aranyat.

A mama, ki már látta a kék ruhás idegen hölgyet, hamar kitalálta az igazat s hálát adott a Gondviselésnek, mely az utolsó perczen segítséget küldött számára. Az arany épen elég volt az adósság kifizetésére, sőt még maradt is valami és nem sokára aztán Bandika atyja is hazaérkezett, nem kellett többé szűkölködniök.

Bandika pedig azután is még sokáig hitte, hogy angyal látogatta meg, méltó akart lenni a Gondviselés pártfogására s továbbra is derék, jó fiucska maradt.

A kis basa.

(Képpel a czimlapon.)

EBÉN után szereti magát
Apácska elnyújtani,
S nargilé-csibukban a dohányt
Jó ízűn meggyújtani.

Ott nyulik el széles pamlagán
Lapot olvasgatni, és
Szunyókálni. Olyan jól esik
Neki egy kis pihenés.

Hosszu bojtos török sipka (fez)
Van ilyenkor fejében.
Szörnyen tetszik Boriskának ez
S gondolkodik eképen:

»Majd ha apa ismét távozik,
A pipáját folytatom.
Nem is nehéz az egész dolog —
Ha meguntam, ott hagyom.

A fejembe én is fölteszem
Apa bojtos sipkáját,
És erősen füstölöttem
Apa török pipáját,

Olyan leszek mint egy kis basa —
Már a szár végét fogom.

No fújok már — püm, püm — mennyi füst!
Ha meguntam, ott hagyom.»

Ott ám! . . . csak hogy mi történt, jaj, jaj!
Kábul feje, fáj hasa —
Anyja mit lát! Im a szönyegen
Elterült a kis basa.

A »KIS LAP« XXI. köt. 13. és 14-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Beck Irén, Szladits Károly, Schlichter Ella, Bankos Irénke és Jóska, Büchler Ernő, Baumgarten Ferdinánd, Tóth Imre, Jesszenszky Feri.

A J
(Kép)
MELE
lunk

zimankós,
zony nem
tunk, őszk
jó gyümö
a terméke
pihennie
teremjen.
pedig a m
sacskán be
a tél közel
sokáig s pá
lesz a szép

De l
már akkor
dolgot, m
északi sar
annál hos
hónapig t
valami ige
nálunk az
szegény, m
berek, kik
élnék, mer
lamit. M
emberi lé
örökös a t
enyhül az
olvadni ké
az északi

Végt
ken, e ter
részén át
képez. A
tagra fagy
óriási tor
egész nag
jégből. E
pár hétig
vasztani,
hogy elvá
lámoktól
tovább ju

A JÉG ORSZÁGÁBAN.

(Képpel a 261. és 264-265. lapokon.)

MELEG nyár, a kellemes ős után: nálunk is megjön a tél, hóval, fagygyal, zimankós, zuzmarás napokkal; de mi bizony nem igen félünk tőle. A nyáron aratunk, őszkor szüreteltünk, leszedtük a sok jó gyümölcsöt s pincze, kamara tele van, a termékeny föld bőven adott mindent, pihennie kell, hogy esztendőre megint teremjen. A tél a föld pihenője, miukat pedig a mindinkább hűvösödő levegő lassacskán beszorít a szobákba. De nem félünk a tél közeledésétől, tudjuk, hogy nem tart sokáig s pár hónap múlva megint csak itt lesz a szép kikelet.

De ha tovább lagnánk észak felé, már akkor nem vennők olyan könnyen a dolgot, mert minél feljebb megyünk az északi sark felé, annál csikorgóbb a tél és annál hosszabb. A hol van három-négy hónapig tartó melegebb évszak, az sem valami igazán meleg ám, csak afféle, mint nálunk az ős; ott még élnek emberek, szegény, miveletlen, sajnálatra méltó emberek, kik csak halászatból és vadászatból élnek, mert a föld ott már alig terem valamit. Még feljebb északra aztán már emberi lény meg nem élhet, mert ott már örökös a tél s évenként csak egy pár hétre enyhül az idő annyira, hogy a jég és hó olvadni kezd. Itt van az örök jég országa, az északi sarkvidék.

Végtelen tenger terül el e sarkvidéken, e tenger azonban az év legnagyobb részén át be van fagyva és óriási jégmezőt képez. A szörnyű hidegben roppant vastagra fagy a jég, a tenger hullámai a jeget óriási torlaszokba csapják össze s végre egész nagy heglánczok támadnak csupa jégből. E jéghegyeket a sarkvidéken alig pár hétig tartó rövid nyár nem bírja elolvastani, de annyira mégis meglazítja, hogy elválnak egymástól és aztán a hullámoktól sodorva, leusznak dél felé. Minél tovább jutnak a meleg éghajlat alá, ter-

mészetesen annál inkább olvadnak és a legsajátságosabb alakokat mutatják. A hajósok néha azt hihetik, hogy valami nagyszerű templom, vagy egész város uszik feléjük s a nap sugarai tündöklőn verődnek vissza a fényes, csillogó jégpalotákról. De bármily szép látvány ez, a hajósok nem igen szeretik, mert sokszor, főleg éjjel, csak bajjal tudják elkerülni; pedig ha ilyen jéghegybe ütközik a hajó veszve, van.

Ama szomorú tájakon, honnan e jéghegyek jönnek, ember már nem lakhatik, állat is csak kevés. Bátor tudósok azonban felhajóznak egészen odáig, hogy kikütsassák, mi van ott és rendesen el kell szániok magukat arra, hogy az egész hosszú, tíz hónapos telet ott töltsék, mert alig érnek oda, alig vizsgálódnak egy pár héttig, már meglepi őket a tél, a hajó befagy a jég közé s nem mozdulhatnak. De erre elvannak készülve, visznek a hajón elegendő élelmi szert, tüzelőt, könyveket s a hajóban védve vannak a kegyetlen hideg ellen. Különben még a hidegtől sem igen ijednek meg, mert pompás téli ruhákat visznek magukkal s jól felöltözve gyakran kirándulnak a jégmezőre, vagyis a befagyott tengerre vadászni. Ez a legkellemesebb mulatságuk.

Nyulat, őzet persze nem találhatnak ott, de találnak jeges medvét, melynek e zord vidék a hazája. A tengerben uszkálva, halakból él, de pihenni ki-kijár a jégre s ott heverész. Bár roppant erős állat, kerüli az embert s ha vadászokat lát, igyekszik elmenekülni; de ha egyszer megtámadták, annál veszedelmesebb. A vadásznak ugyancsak vigyázni kell, hogy jól céllozzon, mert ha csak megsebesíti a fenevadat, ez borzasztó dühvel ront reá és már sok vakmerő vadászt agyon marczangolt.

Ha a jeges medvének kicsinyei vannak, akkor könnyen boldogulnak a vadászok. A kis bocsok nem bírnak oly gyorsan futni s a vadászok először a kicsinyeket lövik le. Az öreg medve ekkor iszonyu

bömbölést visz véghez és nem fut tovább, nem akarja elhagyni kicsinyeit; még ha a vadász közeledik is, a megszorodott állat habozva áll, nem tudja mit tegyen. Védeni akarja a hóban fetregő kicsinyeit s nem távozik mellőlük, úgy, hogy a vadászok kényelmesen czélozhatnak és leterítik. Husának egy részét meg is lehet enni, bundája pedig pompás takarót ad, vagy lábszőnyeg gyanánt szolgál és büszke az a vadász, ki ilyen zsákmánnyal tér haza a messzi zord sarkvidékekről, a jég országából.

KÉRKEDŐ BÉKA.

— Állatmese. —

ATAK partján ült a béka s roppantul meg volt elégedve magával. Felfujta magát, a mennyire csak bírta, úgy hogy kétszer akkora lett, mint rendesen; száját kitátotta, szeme kidülledt, igazán förtelmes volt. Még tovább is erőlködött, de nagyobbra már nem bírta magát felfujni.

Beérte hát ennyivel s a partról letekintett a patak tiszta vizébe, melyben mint tükörben láthatta saját képét. Egészen oda volt örömeben, mikor megpillantá képmását; úgy találta, hogy szörnyen tekintélyes, nagyszerű alakja van és elégedetten kiáltott föl:

— Mondja aztán valaki, hogy nem vagyok nagyszerű legény! Mily fényes a bőröm, mily hatalmas a termetem! Hát még a szemeim hogy ragyognak! Nem hiszem, hogy van párom a föld kereksgén. Mit beszélek! Bizonyosan tudom, hogy nincs. A hal tud uszni, de nem tud a szárazon járni, én pedig uszni is tudok, a szárazon is ugrálok, akár a zerge; aztán fel tudok mászni a fára, a hol a madarak

fészkelnek, de a madarak bezzeg nem tudnak a vízbe merülni, uszni, mint én. Hát még a hangom az csak a gyönyörű! Nincs több ilyen remek teremtés a földön, még az embernél is különb vagyok. Szeretném látni, ki merné ezt tagadni, ha egyszer végig nézett rajtam.

Egy halacska, mely éppen ott uszkált és hallotta a béka kérdésését, nevetve mondá:

— Hát bizony, béka koma, vannak a világon sokkal különb lények is, mint te, hiába kérkedel.

— Oh, te ostoba halacska, tudsz is te valamit! szólt a béka megvetőleg.

— No's, ha nekem nem hiszed, mindjárt megkérdezheted mástól is. Amott jön két fiu fürödni, meglássuk, különb legény vagy-e, mint ők.

— Micsoda? Fiuk jönnek? szólt a béka megszeppenve.

— Mindjárt is itt lesznek.

Erre a béka rögtön abbahagyta a felfuvalkodást és visszazsugorodott természetes alakjára.

— Azok a fiuk többnyire igen goromba ficzkók... még megfognak és megölnék... be sem várom őket, nem akarok velök versenyezni.

— Lásd, így jár minden kérkedő. Csak addig dicsekedhetik, míg tudja, hogy nincs közel senki, a ki szembe szállhat és megbirkózik velök; de mihelyt ilyenre talál, csufosan meghátrál és menekül, s mindenki nevet rajta, a ki hallotta hiábavaló kérdésését.

